

Arrest

nr. 145 011 van 7 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: XX

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de provincie Laghman, district Alingar, dorp Sangar. U bent Pashtoun van etnische origine en een soennitische moslim. U bent automecanicien zoals vele andere familieleden van u, en werkte in de provinciehoofdstad Mehterlam.

Gedurende enige tijd werkte u voor een transportbedrijf in Kabul. Het bedrijf vervoerde voedsel naar de buitenlandse militaire basissen in het gehele land. U verklaarde dat u omwille van uw job voor dit bedrijf bedreigd werd door de Taliban. Om die reden besliste u Afghanistan te verlaten.

U diende in België een eerste asielaanvraag in op 22 juli 2009. Omdat uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 4 maart 2009 diende de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek tot overname in bij de Griekse autoriteiten, die hieraan geen gevolg gaven. Uw asielaanvraag werd door de DVZ op 8 februari 2010 met een beslissing van 'afstand van de asielaanvraag' afgesloten.

Op 24 november 2010 diende u een tweede asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 19 oktober 2011 een beslissing in uw dossier en kende u omwille van de algemene situatie in uw regio van herkomst de subsidiaire beschermingsstatus toe. Het CGVS meende wel dat uw problemen met de Taliban omwille van uw professionele activiteiten voor een transportbedrijf niet geloofwaardig waren, waardoor u de vluchtelingenstatus niet kon worden toegekend.

Op 7 augustus 2013 werd u door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar en dit om feiten van mensensmokkel. Omwille van deze feiten zat u zeventien maanden in de cel.

Gezien dit nieuwe element in uw dossier werd u op 10 september 2014 nogmaals gehoord door het CGVS.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 19 oktober 2011 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 7 augustus 2013. Dit vonnis toont aan dat u omwille van feiten van mensensmokkel tot een gevangenisstraf van vijf jaar werd veroordeeld.

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier feiten van mensensmokkel betreft, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, § 5 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is, het niet aannemelijk is dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de Taliban dient te vrezen.

Dat u om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is niet aannemelijk.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde afkomstig te zijn van het district Alingar in de provincie Laghman, reden waarom u op 19 oktober 2011 de subsidiaire bescherming toegekend kreeg. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u zich in geval van terugkeer elders kan vestigen om u aan de situatie in Alingar te onttrekken.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal

burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande, jonge man bent. De gezondheidsproblemen waarvan u melding maakt (problemen met uw nieren en uw gebit), attesteert u niet middels het voorleggen van enig document. U verklaart dat u nooit naar school gegaan bent maar u bent wel het Pashtou én het Dari machtig (CGVS, 9 juni 2011, p.2). U stelt verder dat u een uitstekend mechaniker bent met een werkervaring van achttien of negentien jaar (CGVS, 10 september 2014, p.6). Eertijds zou uw familie (uw broers en ooms) garages hebben gehad in Mehterlam, Ghazni, Jalalabad en Kabul (CGVS, 9 juni 2011, p.2). Verder blijkt u over een familiaal netwerk in de stad Kabul te beschikken. U stelt dat uw zussen huwden en nu in Kabul wonen (CGVS, 10 september 2014, p.3). Zelf zou u de stad Kabul ook wel kennen daar u er naar eigen zeggen enkele jaren werkte voor een transportbedrijf

(CGVS, 9 juni 2011, p.3). Uw werkervaring, uw vertrouwde met de stad Kabul en de vaststelling dat u daar familie heeft, zijn factoren die uw integratie in de stad Kabul kunnen vergemakkelijken.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om u in Afghanistan te hervestigen stelde u dat zulks onmogelijk is omdat daar de kern van uw problemen ligt (CGVS, 10 september 2014, p.4,6). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de moeilijkheden die u zou hebben gehad met de Taliban, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en het bovendien aangewezen achtte hier allerhande activiteiten te ontplooiën, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, 1e lid, 6° van de vreemdelingenwet en de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen. Verzoeker stelt dat de bewoordingen van de wet duidelijk aangeven dat een intrekking maar kan plaatsvinden, wanneer achteraf informatie opduikt, die men tijdens de asielpprocedure nog niet ter beschikking had, maar die dateert van voor of tijdens de asielpprocedure, en die tot een uitsluitingsbeslissing had moeten leiden, had men de informatie toen gehad. Dit is *in casu* absoluut niet het geval daar zowel de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, als de veroordeling zelf dateren van ver na de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker heeft jaren na de verkrijging van de subsidiaire beschermingsstatus een gevangenisstraf opgelopen. Dit is niet de situatie beoogd door het artikel 57/6, eerste lid 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing verwacht men duidelijk het intrekken van een beslissing en de uitsluiting van een beschermingsstatus. Het is evident dat een intrekking op een andere manier gebeurt dan een weigering door middel van het gebruik van de uitsluitingsclausule. Met het intrekken van een beschermingsstatus ontnemt men een persoon rechten, die hij al jaren heeft. Het is evident dat dit niet lichtzinnig kan gebeuren. De vreemdelingenwet laat volgens haar bewoordingen in artikel 57/6, eerste lid 6° niet toe dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker zou worden ingetrokken omwille van de correctionele veroordeling in 2013. Dit blijkt ook uit de brochure “*Subsidiaire Bescherming*”, die verwerende partij aan verzoeker heeft uitgereikt, en waar op p. 18 de mogelijkheden beschreven staan om de subsidiaire bescherming te verliezen (stuk 3).

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van artikel 48/4 en 55/4 van de vreemdelingenwet, en een schending van de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel. Eerste onderdeel: miskennis rechten van verdediging en geen ernstig misdrijf. Verzoeker heeft geen verschrikkelijke misdaden gepleegd. Geen enkele daad van geweld wordt hem verweten. Hij heeft deelgenomen aan daden van mensensmokkel en heeft zijn straf uitgezeten. Verzoeker werd veroordeeld in het kader van een groot dossier over mensensmokkel. De feiten die hij pleegde, zijn echter totaal niet van die aard dat ze als ernstig aanzien kunnen worden. Verzoeker benadrukt dat hij geen geld kreeg voor de hulp die hij verleende aan de mensensmokkelaars. Verzoeker is een ietwat naïeve persoon, die als vriendendienst hand en spandiensten verleende voor een mensensmokkelnetwerk. Verzoeker verklaarde bij de politie dat hij niet wist dat wat hij deed strafbaar was. Hij deed dit om zijn medelandgenoten te helpen en had hierbij geen enkel crimineel oogpunt, noch werd hij ervoor vergoed. Verzoeker begrijpt zeer goed dat de parketten mensensmokkel als prioriteit zien en dat dit ook in Europese context de nodige aandacht van de ordehandhavers vraagt. Het is in deze context dat men zeer zwaar bestraft, en dat verzoeker een buitensporige gevangenisstraf heeft gekregen. Er werden tijdens het gehoor ook geen vragen gesteld naar de exacte rol van verzoeker in het strafdossier, noch werd meer informatie opgevraagd dan het vonnis, wat met betrekking tot verzoeker bijzonder summier is. Verzoeker werd bovendien niet verteld dat een ernstig misdrijf hem de

subsidiare beschermingsstatus en dus zijn verblijfsrecht zou kunnen kosten. Om die reden heeft verzoeker zelf niet uitgebreid de nadruk gelegd bij zijn kleine rol in de strafzaak. Verzoeker benadrukt dat er *in casu* geen ernstig misdrijf dat in proportie staat met de bestraffing, met name het intrekken van de subsidiare beschermingsstatus, is. De tegenpartij diende een proportionaliteitstoets te maken, een belangenafweging tussen de ernst van de inbreuk en de gevolgen van een uitsluiting. Het gehoor ging exclusief over de familie van verzoeker in Afghanistan. Verzoeker vertoonde duidelijk psychische instabiliteit en gaf te kennen ook medische problemen te hebben, maar kreeg geen behandeling want had geen adres. Aan verzoeker werd niet uitgelegd waarom hij werd opgeroepen, alleen dat er 'nieuwe elementen' zouden zijn. Zonder nieuwe oproeping en dus zonder verzoeker te horen omtrent de feiten die hem worden verweten, neemt de tegenpartij de bestreden beslissing. Dit schendt ten eerste de rechten van verdediging. Voorts schendt de bestreden beslissing artikel 55/4 vreemdelingenwet. Uit de rechtsleer blijkt immers dat de exacte rol van de verzoeker dient te worden onderzocht, evenals de ernst van de feiten die hem worden verweten teneinde eventueel tot uitsluiting te kunnen overgaan. De uitsluiting is een zeer ernstige beslissing die niet zonder serieus onderzoek en afweging mag worden genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat geen enkel zorgvuldig onderzoek werd gemaakt van de ernst van de feiten. De uitsluiting werd op een automatische wijze uitgesproken, zonder enig proportionaliteitsonderzoek rekening houdend met de concrete rol van verzoeker in de feiten die hem worden verweten.

Tweede onderdeel: geen onderzoek naar de nood aan bescherming. Verzoeker meent dat men niet de beslissing kan nemen tot uitsluiting van bescherming, zonder eerst de insluiting (de nood aan internationale bescherming) te onderzoeken. Daar verwerende partij zelf reeds besliste dat er in hoofde van verzoeker nood is aan bescherming, geldt dit des te meer. Het nalaten om de nood aan bescherming (asiel en subsidiare bescherming) zorgvuldig te onderzoeken vormt een duidelijke miskennis van artikel 48/4 en 55/4 vreemdelingenwet. Artikel 55/4 vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, waardoor naar dezelfde rechtsleer en rechtspraak dient te worden verwezen, alsnog verzoeker. Een uitsluiting van verzoeker kan enkel volgen nadat geoordeeld werd dat hij onder de subsidiare bescherming status kan vallen. Verzoeker is een burger, vreest willekeurig geweld in Laghman en hij kan in Kabul niet terecht. Verwerende partij beslist actueel dat verzoeker een veilig vestigingsalternatief heeft in Kabul, daar waar zij drie jaar geleden oordeelde dat verzoeker dit niet had. Nochtans beschikt verwerende partij niet over bijkomende informatie, die Kabul voor verzoeker veiliger zouden maken ten opzichte van 2011. Men baseert zich hiervoor op informatie die men al had (beroep, familie, talen) en dus kan men zich de vraag stellen of een verandering van standpunt wel mogelijk is. Verwerende partij motiveert niet waarom dezelfde feiten haar momenteel tot nieuwe inzichten brengen. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 48/4 van de vreemdelingenwet door het statuut van de subsidiare bescherming te weigeren aan verzoeker.

In een derde middel roept verzoeker een schending in van artikel 3 van het EVRM; schending van artikel 49/2, § 5 en 55/5 van de vreemdelingenwet. Schending van artikel 4 punt 3 van Richtlijn 2004/83/EC. Schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur, de zorgvuldigheidsplicht, de goede trouw en de noodzaak om administratieve beslissingen met zorg voor te bereiden. Verzoeker voert aan dat het CGVS het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet zorgvuldig heeft gevoerd. Vooreerst werd er geen rekening gehouden met het kwetsbare profiel van verzoeker. Verzoeker voert aan dat hij zich ondertussen heeft aangemeld bij een psycholoog en een attest zal ongetwijfeld lopende de procedure volgen. Verder diende ook met de verwestering rekening gehouden te worden. Bovendien werd er geen rekening gehouden met de nieuwe vervolgingsfeiten, verzoeker heeft immers tijdens het interview verteld dat zijn neef werd vermoord, nochtans werden er geen enkele bijkomende vragen gesteld over het overlijden van zijn neef. Verzoeker herneemt dat hij als mecanieker een bewust doel is van de taliban zodat het onzorgvuldig is van verwerende partij deze vrees niet te onderzoeken. Bovendien is verzoeker een jonge man en maakt aldus deel uit van een specifieke risicogroep, met name de sociale groep '*boys and men of fighting age*'. Verzoeker citeert dienaangaande uit de UNHCR *Eligibility Guidelines*.

2.1.2. Stukken

Verzoeker legt bij het verzoekschrift ook nog de brochure subsidiare beschermingsstatus van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Betreffende de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker werd ingetrokken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

(...)”.

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 augustus 2013 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar omwille van feiten van mensensmokkel.

Bijgevolg dient er overeenkomstig de bepalingen van artikel 55/4, eerste lid, c) nagegaan te worden of er “ernstige redenen” zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een “ernstig misdrijf” zouden kunnen verantwoorden.

Uit het vonnis van 7 augustus 2013 blijkt dat verzoeker omwille van feiten van mensensmokkel veroordeeld werd tot vijf jaar opsluiting. De Raad volgt de verwerende partij dan ook waar zij in haar nota stelt dat deze veroordeling beantwoordt aan de vereisten van artikel 55/4 eerste lid, c) van de vreemdelingenwet. De veroordeling betreft immers de “ernstige reden”; ook blijkt uit de motivering en strafmaat van het vonnis dat het om een “ernstig misdrijf” gaat.

De Raad sluit zich eveneens aan bij de verwerende partij waar deze stelt dat verzoeker er in zijn betoog onterecht van uit gaat dat een intrekking maar kan plaatsvinden, *“wanneer achteraf informatie opduikt, die men tijdens de asielprocedure nog niet ter beschikking had, maar die dateert van voor of tijdens de asielprocedure, en die tot een uitsluitingsbeslissing had moeten leiden, had men de informatie toen gehad”*. Verzoeker citeert dienaangaande enkel uit de brochure van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“U geniet subsidiaire bescherming in België - Uw rechten en plichten”* van oktober 2013: *“De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is ook bevoegd*

om de subsidiaire bescherming in te trekken indien deze bescherming werd toegekend op basis van valse verklaringen, valse documenten of op basis van verdraaide of verborgen feiten. In dat geval kan de bevoegde minister ook een bevel geven om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 10 jaar volgend op uw aanvraag van de subsidiaire beschermingsstatus.” Dit citaat verwijst echter naar de intrekking van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus op grond van de redenen uiteengezet in artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet, daar waar uit de bestreden beslissing blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker werd ingetrokken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog mist derhalve juridische grondslag.

Bovendien dient erop gewezen dat de bepalingen inzake uitsluiting en intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus uit de vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting zijn van de artikelen 17 en 19 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 24 april 2004. Dienaangaande blijkt dat artikel 17, qua plaats en tijdsaanduiding, duidelijk een onderscheid maakt wanneer tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus wordt besloten naargelang het een misdrijf betreft zoals bedoeld in lid 1 dan wel wanneer het gaat om “een of meerdere andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven” op grond van lid 3 van voornoemd artikel. Voor wat betreft lid 3 van artikel 17, dat overigens niet werd omgezet in de Belgische vreemdelingenwet, wordt ten aanzien van de onderdaan van een derde land of staatloze tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus besloten “(…) indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meerdere andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen.” In het geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een “ernstig misdrijf” (artikel 17, lid 1, b)) wordt in de kwalificatierichtlijn daarentegen op geen enkele manier enige plaats- en tijdsaanduiding gegeven: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.” (eigen onderlijning). Uit niets blijkt dat de Belgische wetgever dit op een andere wijze heeft geïmplementeerd, vermits noch in de tekst van de wet noch in de Memorie van Toelichting een plaats- of tijdsbepaling werd voorzien voor de uitsluiting op grond van “ernstige misdrijven”.

Verzoeker stelt dat de tegenpartij de bestreden beslissing heeft genomen zonder nieuwe oproeping en dus zonder hem te horen omtrent de feiten die hem worden verweten doch uit het gehoorverslag van het administratief dossier blijkt wel degelijk dat bij de aanvang van het gehoor de “*Bedoeling van de oproeping*” werd aangegeven en verzoeker wel degelijk werd gehoord over zijn strafrechtelijke veroordeling in België. Bovendien werd in de oproeping van 20 augustus 2014 zelf al aangegeven dat er een nieuw element in verband met de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking dient te worden genomen dat de commissaris-generaal ertoe zou kunnen brengen de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

Waar verzoeker betwist dat de feiten die hij pleegde niet van die aard zijn dat ze als ernstig kunnen aanzien worden en hij verzachtende omstandigheden bepleit dient te worden benadrukt dat verzoeker op 7 augustus 2013 bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel veroordeeld werd wegens mensensmokkel tot een gevangenisstraf van vijf jaar, een geldboete kreeg en werd ontzet uit de in artikel 31 Sw. genoemde rechten gedurende een periode van tien jaar. Dit vonnis heeft, gelet op het feit dat er geen beroep werd aangetekend, kracht van gewijsde. Het misdrijf dat hij heeft begaan en waarvoor hij werd veroordeeld dient dan ook te worden beschouwd als een “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 55/4, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers handelingen zijn immers geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Wat betreft de verzachtende omstandigheden die verzoeker in het verzoekschrift naar voor brengt, dient te worden benadrukt dat de Raad gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het vonnis. Uit een lezing van het vonnis blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij nu beweert, wel degelijk kan worden gezien als een “*uitvoerder, handlanger en facilitator*” en dat “*hoewel hij nooit een leidende rol op zich lijkt te nemen, is zijn tussenkomst zeker niet onbelangrijk*” (p. 49 van het vonnis). De commissaris-generaal kon op basis van het vonnis, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader terecht vaststellen dat verzoeker zich onbetwistbaar schuldig gemaakt heeft aan een ‘ernstig’ misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat men niet de beslissing kan nemen tot uitsluiting van bescherming, zonder eerst de insluiting (de nood aan internationale bescherming) te onderzoeken, kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoeker de juridische grondslag voor deze argumentatie niet weergeeft in zijn verzoekschrift. Terecht stelt de verwerende partij vast dat de vraag of eerst moet nagegaan worden of een persoon wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus alvorens een beslissing te nemen over een eventuele uitsluiting van deze status, geen grond vindt in de Kwalificatierichtlijn of de vreemdelingenwet, noch in de Memorie van Toelichting.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet zorgvuldig heeft gevoerd en onder meer geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbare profiel. De thans bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, een bevoegdheid die aan de verwerende partij wordt verleend op grond van artikel 57/6, 6° van de vreemdelingenwet. Ingevolge artikel 49/2, § 5 van diezelfde wet verstrekt de commissaris-generaal in zijn beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, 6° een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Uit de Memorie van Toelichting kan worden afgeleid dat op de commissaris-generaal een onmiddellijke verplichting rust tot het verstrekken van dergelijk advies telkens wanneer hij een beslissing neemt tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, zoals *in casu* het geval is. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft oordeelde de commissaris-generaal *in casu* dat verzoeker niet aantoonde dat hij het voorwerp van een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken omwille van zijn asielrelaas aangezien dit relaas middels zijn definitieve beslissing van 19 oktober 2011 als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Bovendien heeft de bestreden beslissing betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en is een onderzoek naar de vluchtelingenstatus in deze niet aan de orde. Daarnaast is de commissaris-generaal van oordeel dat, daargelaten de huidige situatie in verzoekers regio van herkomst, hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt. Dit wordt bevestigd door de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI, *Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul – stad*, 30 april 2014). Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat deze informatie niet langer correct zou zijn. Bijgevolg kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat artikel 3 EVRM een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Afghanistan niet in de weg staat. Bovendien merkt de verwerende partij terecht op dat verzoeker op het ogenblik dat hij in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten - nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel - middels het indienen van een annulatieberoep nogmaals de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling. Waar verzoeker er op wijst dat gelet op zijn werk als mechaniker hij een bewust doel is van de taliban, dat deze personen belangrijk zijn voor de strijdende groepen, aan beide zijden, en dat zij gevisieerd worden, dient er op gewezen dat verzoekers professionele activiteiten voor een transportbedrijf waarvoor hij problemen kende met de taliban, in het verleden reeds ongeloofwaardig werd bevonden.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen dienaangaande tijdens het gehoor, motiveert de commissaris-generaal ook terecht dat verzoekers asielrelaas bedrieglijk is zodat het niet aannemelijk is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban dient te vrezen of dat hij om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van de dood van zijn neef maar blijft in gebreke zijn beweringen dienaangaande te ondersteunen met enig begin van bewijs. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat er geen rekening werd gehouden met verzoekers verwestering daar hij reeds 6 jaar in België verblijft, hij geïntegreerd is, Frans spreekt en zich onze cultuur en gewoonten eigen heeft gemaakt en dat gezien zijn leeftijd, de kans reëel is dat hij bij terugkeer uitgenodigd wordt om mee te vechten met de taliban, dat hij in aanmerking komt voor een beschermingsstatus omdat hij tot een risicoprofiel behoort gezien de UNHCR *Guidelines* van 6 augustus 2013 betreffende '*men and boys of fighting age*', kan worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op geen enkel ogenblik melding maakte van een dergelijke vrees. Betreffende het behoren tot een bepaalde sociale groep vanwege zijn leeftijd, meer bepaald '*men and boys of fighting age*', zoals beschreven in de voornoemde *Guidelines*, volstaat het niet te verwijzen naar een algemene situatie en het behoren tot een bepaalde sociale groep in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft ook hier in gebreke. Waar verzoeker ten slotte nog stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbare profiel blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het interview op het

Commissariaat-generaal. Bovendien legde verzoeker gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit een problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij zich ondertussen heeft aangemeld bij een psycholoog en er een attest zal volgen, maar tot op heden werd een dergelijk attest niet overgemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht besluiten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, 6° juncto artikel 55/4, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER